

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 6615/2559

ธนาคารไทยธนาคาร จำกัด (มหาชน) โดยบรรษัทบริหาร สินทรัพย์ไทย ผู้สวมสิทธิเป็นคู่ความแทนโจทก์ บริษัท บริหารสินทรัพย์สุขุมวิท จำกัดผู้ร้อง นายธารกานต์ พรตปกรณ์ โดยนางสาวกรรณิการ์ ปิยะธนะวงศ์ ผู้เข้าเป็น คู่ความแทน กับพวกจำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง พ.ร.ก.บริษัทบริหารสินทรัพย์ พ.ศ. 2541 มาตรา 7, พ.ร.บ.ล้มละลาย พ.ศ. 2483 มาตรา 27, พ.ร.บ.ล้มละลาย พ.ศ. 2483 มาตรา 81/1

ย่อ / หลักกฎหมาย

แม้ผู้ร้องได้รับโอนสิทธิเรียกร้องที่มีต่อจำเลยทั้งสามมาจากบรรษัทบริหารสินทรัพย์ไทย ผู้เข้าสวม สิทธิเป็นคู่ความแทนโจทก์ อันทำให้ผู้ร้องเป็นผู้มีสิทธิขอเข้าสวมสิทธิเป็นเจ้าหนี้ตามคำพิพากษา แทนโจทก์ได้ตาม พ.ร.ก.บริษัทบริหารสินทรัพย์ พ.ศ.2541 มาตรา 7 แต่ปรากฏว่าภายหลังที่ ศาลชั้นต้นมีคำพิพากษาให้จำเลยทั้งสามชำระหนี้แก่โจทก์ ศาลล้มละลายกลางได้มีคำสั่ง พิทักษ์ทรัพย์จำเลยทั้งสามเด็ดขาด โจทก์ซึ่งเป็นเจ้าหนี้ตามคำพิพากษาคดีนี้จึงมีสิทธิที่จะได้รับ ชำระหนี้ได้ก็แต่โดยการยื่นคำขอรับชำระหนี้ในคดีล้มละลายตาม พ.ร.บ.ล้มละลาย พ.ศ.2483 มาตรา 27 และมาตรา 91 โจทก์จะดำเนินการเพื่อให้ได้รับชำระหนี้โดยการขอบังคับคดีในคดีนี้ไม่ ได้ สำหรับจำเลยที่ 1 และที่ 3 บรรษัทบริหารสินทรัพย์ไทยได้ยื่นคำขอรับชำระหนี้ต่อ เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ไว้ และต่อมาผู้ร้องก็ได้รับอนุญาตจากเจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ให้เข้า สวมสิทธิเป็นเจ้าหนี้ผู้ขอรับชำระหนี้แทนบรรษัทบริหารสินทรัพย์ไทยแล้ว ดังนั้นโจทก์จะมาขอให้ บังคับคดีจำเลยที่ 1 และที่ 3 ในคดีนี้ไม่ได้ กรณีจึงไม่มีเหตุสมควรอนุญาตให้ผู้ร้องเข้าสวมสิทธิเป็น เจ้าหนี้ตามคำพิพากษาแทนโจทก์ ส่วนจำเลยที่ 2 ไม่ปรากฏว่าโจทก์ได้ยื่นคำขอรับชำระหนี้ตาม คำพิพากษาคดีนี้ต่อเจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ในคดีล้มละลาย เมื่อจำเลยที่ 2 ได้รับการปลดจาก ล้มละลายย่อมหลุดพ้นจากหนี้ทั้งปวงอันพึงขอรับชำระหนี้ได้ตาม พ.ร.บ.ล้มละลาย พ.ศ.2483 มาตรา 81/1 วรรคท้าย ประกอบด้วยมาตรา 77 ทั้งนี้ตามคำพิพากษาของโจทก์ไม่ต้องด้วย ข้อยกเว้นตามมาตรา 77 (1) หรือ (2) โจทก์ย่อมหมดสิทธิที่จะเรียกร้องหนี้ตามคำพิพากษาคดีนี้ใน ส่วนของจำเลยที่ 2 อีกต่อไป ดังนั้น โจทก์จึงไม่มีสิทธิขอให้บังคับคดีแก่จำเลยที่ 2 กรณีจึงไม่มีเหตุ สมควรอนุญาตให้ผู้ร้องเข้าสวมสิทธิเป็นเจ้าหนี้ตามคำพิพากษาแทนโจทก์ในกรณีของจำเลยที่ 2 เช่นเดียวกัน

คำพิพากษา

คดีสืบเนื่องมาจากศาลชั้นต้นพิพากษาให้จำเลยทั้งสามร่วมกันชำระเงิน 80,640,599.04 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 12 ต่อปี นับแต่วันที่ 27 สิงหาคม2540 จนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์ กับให้จำเลยทั้งสามร่วมกันใช้ค่าฤชาธรรมเนียมแทนโจทก์โดยกำหนดค่าทนายความ 11,000 บาท ทั้งนี้ ระหว่างพิจารณาบรรษัทบริหารสินทรัพย์ไทยยื่นคำร้องขอเข้าสวมสิทธิเป็นคู่ความแทนโจทก์ ศาลชั้นต้นอนุญาต ต่อมาจำเลยที่ 1 ถึงแก่ความตาย ศาลชั้นต้นมีคำสั่งในคดีนี้ตั้งนางสาว กรรณิการ์ เป็นผู้จัดการมรดกของจำเลยที่ 1 วันที่ 25 มิถุนายน 2557 ผู้ร้องยื่นคำร้องว่า เมื่อวันที่ 1 สิงหาคม 2555 บรรษัทบริหารสินทรัพย์ไทยโอนสิทธิเรียกร้องที่มีต่อจำเลยทั้งสามในคดีนี้ให้แก่ผู้ ร้องตามพระราชกำหนดบริษัทบริหารสินทรัพย์ พ.ศ.2541 จึงขอเข้าสวมสิทธิเป็นเจ้าหนี้ตาม

คำพิพากษาแทนโจทก์ ในระหว่างการส่งหมายนัดและสำเนาคำร้องขอสวมสิทธิเข้าเป็นเจ้าหนี้ตามคำพิพากษาให้แก่จำเลยที่ 1 ปรากฏว่าจำเลยที่ 1 ถึงแก่ความตาย โดยมีนางสาววรรณกรเป็นผู้จัดการมรดก ผู้ร้องจึงขอให้ศาลส่งหมายนัดและสำเนาคำร้องให้แก่นางสาววรรณกรเป็นผู้จัดการมรดกของจำเลยที่ 1 ต่อมานางสาววรรณกรได้ยื่นคำร้องคัดค้านเข้ามาในคดีนี้ จึงถือได้ว่านางสาววรรณกรประสงค์จะเข้ามาเป็นคู่ความแทนจำเลยที่ 1 ผู้มรณะ แต่โดยที่ศาลชั้นต้นยังมิได้มีคำสั่งเกี่ยวกับการเข้าเป็นคู่ความแทนที่จำเลยที่ 1 ผู้มรณะแต่อย่างใด เมื่อคดีนี้มาสู่การพิจารณาของศาลฎีกาและข้อเท็จจริงปรากฏในสำนวนว่านางสาววรรณกรเป็นผู้จัดการมรดกของจำเลยที่ 1 ศาลฎีกาจึงมีคำสั่งอนุญาตให้นางสาววรรณกร ผู้จัดการมรดกของจำเลยที่ 1 เข้ามาเป็นคู่ความแทนที่จำเลยที่ 1 ผู้มรณะ จำเลยที่ 1 ยื่นคำคัดค้านขอให้ยกคำร้อง ศาลชั้นต้นมีคำสั่งยกคำร้อง ค่าฤชาธรรมเนียมให้เป็นพับ ผู้ร้องอุทธรณ์คำสั่ง ศาลอุทธรณ์พิพากษายืน ค่าฤชาธรรมเนียมชั้นอุทธรณ์ให้เป็นพับ ผู้ร้องฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงที่คู่ความไม่ได้เถียงกันฟังได้ว่า คดีนี้ระหว่างพิจารณา ศาลชั้นต้นอนุญาตให้บริษัทบริหารสินทรัพย์ไทยเข้าสวมสิทธิเป็นคู่ความแทนโจทก์ ต่อมาวันที่ 29 พฤษภาคม 2546 ศาลชั้นต้นมีคำพิพากษาให้จำเลยทั้งสามร่วมกันชำระเงินพร้อมดอกเบี้ยแก่โจทก์ ไม่มีคู่ความอุทธรณ์ คดีถึงที่สุดแล้ววันที่ 27 สิงหาคม 2547 ศาลล้มละลายกลางมีคำสั่งพิทักษ์ทรัพย์เด็ดขาดจำเลยที่ 1 และที่ 3 และวันที่ 6 ธันวาคม 2548 พิกษาให้จำเลยที่ 1 และที่ 3 เป็นบุคคลล้มละลาย ต่อมาจำเลยที่ 1 และที่ 3 ได้รับการปลดจากการเป็นบุคคลล้มละลายนับแต่วันที่ 7 ธันวาคม 2551 ในคดีล้มละลายหมายเลขแดงที่ 2751/2547 ของศาลล้มละลายกลาง ตามสำเนาประกาศเจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ และวันที่ 28 มกราคม 2551 ศาลล้มละลายกลางมีคำสั่งพิทักษ์ทรัพย์เด็ดขาดจำเลยที่ 2 และวันที่ 2 มีนาคม 2552 พิกษาให้จำเลยที่ 2 เป็นบุคคลล้มละลาย ต่อมาจำเลยที่ 2 ได้รับการปลดจากการเป็นบุคคลล้มละลายนับแต่วันที่ 3 มีนาคม 2555 ในคดีล้มละลายหมายเลขแดงที่ 242/2551 ของศาลล้มละลายกลาง ตามสำเนาประกาศเจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ เมื่อวันที่ 1 สิงหาคม 2555 บริษัทบริหารสินทรัพย์ไทยโอนสิทธิเรียกร้องที่มีต่อจำเลยทั้งสามให้แก่ผู้ร้อง ตามพระราชกำหนดบริษัทบริหารสินทรัพย์ พ.ศ.2541 ตามสำเนาสัญญาโอนสินทรัพย์ คดีมีปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาของผู้ร้องว่า มีเหตุสมควรอนุญาตให้ผู้ร้องเข้าสวมสิทธิเป็นเจ้าหนี้ตามคำพิพากษาแทนโจทก์หรือไม่ เห็นว่า แม้ผู้ร้องได้รับโอนสิทธิเรียกร้องที่มีต่อจำเลยทั้งสามมาจากบริษัทบริหารสินทรัพย์ไทยผู้เข้าสวมสิทธิเป็นคู่ความแทนโจทก์ อันทำให้ผู้ร้องเป็นผู้มีสิทธิขอเข้าสวมสิทธิเป็นเจ้าหนี้ตามคำพิพากษาแทนโจทก์ได้ตามพระราชกำหนดบริษัทบริหารสินทรัพย์ พ.ศ.2541 มาตรา 7 และตามพระราชกฤษฎีกาว่าด้วยการชำระบัญชีบริษัทบริหารสินทรัพย์ไทย พ.ศ.2554 มาตรา 16 ก็ตาม แต่ปรากฏว่าภายหลังที่ศาลชั้นต้นมีคำพิพากษาให้จำเลยทั้งสามชำระหนี้แก่โจทก์ ศาลล้มละลายกลางได้มีคำสั่งพิทักษ์ทรัพย์จำเลยทั้งสามเด็ดขาด โจทก์ซึ่งเป็นเจ้าหนี้ตามคำพิพากษาคดีนี้จึงมีสิทธิที่จะได้รับชำระหนี้ได้ก็แต่โดยการยื่นคำขอรับชำระหนี้ต่อเจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ของจำเลยทั้งสามในคดีล้มละลายตามพระราชบัญญัติล้มละลาย พ.ศ.2483 มาตรา 27 และมาตรา 91 โจทก์จะดำเนินการเพื่อให้ได้รับชำระหนี้โดยการขอบังคับคดีในคดีนี้ไม่ได้สำหรับจำเลยที่ 1 และที่ 3 ซึ่งถูกพิทักษ์ทรัพย์เด็ดขาดในคดีล้มละลายหมายเลขแดงที่ 2751/2547 ของศาลล้มละลายกลาง บริษัทบริหารสินทรัพย์ไทยผู้เข้าสวมสิทธิเป็นคู่ความแทนโจทก์ได้ยื่นคำขอรับชำระหนี้ต่อเจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ไว้และต่อมาผู้ร้องก็ได้รับอนุญาตจากเจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ให้เข้าสวมสิทธิเป็นเจ้าหนี้ผู้ขอรับชำระหนี้แทนบริษัทบริหารสินทรัพย์ไทยแล้ว ดังนั้น โจทก์จะมาขอให้

บังคับคดีจำเลยที่ 1 และที่ 3 ในคดีนี้ไม่ได้ กรณีจำเลยที่ 1 และที่ 3 จึงไม่มีเหตุสมควรอนุญาตให้ผู้ร้องเข้าสวมสิทธิเป็นเจ้าหนี้ตามคำพิพากษาแทนโจทก์ ส่วนจำเลยที่ 2 ถูกพิทักษ์ทรัพย์เด็ดขาดในคดีล้มละลายหมายเลขแดงที่ 242/2551 ของศาลล้มละลายกลาง แต่ไม่ปรากฏว่าโจทก์ได้ยื่นคำขอรับชำระหนี้ตามคำพิพากษาคดีนี้ในส่วนของจำเลยที่ 2 ต่อเจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ในคดีล้มละลายภายในเวลาที่กฎหมายกำหนด เมื่อจำเลยที่ 2 ได้รับการปลดจากล้มละลายจำเลยที่ 2 บุคคลล้มละลายย่อมหลุดพ้นจากหนี้ทั้งปวงอันพึงขอรับชำระหนี้ได้ ตามพระราชบัญญัติล้มละลาย พ.ศ.2483 มาตรา 81/1 วรรคท้าย ประกอบด้วยมาตรา 77 ทั้งนี้ตามคำพิพากษาของโจทก์ไม่ต้องด้วยข้อยกเว้นตามมาตรา 77 (1) หรือ (2) โจทก์ย่อมหมดสิทธิที่จะเรียกร้องหนี้ตามคำพิพากษาคดีนี้ในส่วนของจำเลยที่ 2 อีกต่อไปตามพระราชบัญญัติล้มละลาย พ.ศ.2483 มาตรา 27 และมาตรา 91 ดังนั้น โจทก์จึงไม่มีสิทธิขอให้บังคับคดีแก่จำเลยที่ 2 กรณีจึงไม่มีเหตุสมควรอนุญาตให้ผู้ร้องเข้าสวมสิทธิเป็นเจ้าหนี้ตามคำพิพากษาแทนโจทก์ในกรณีของจำเลยที่ 2 เช่นเดียวกัน ฎีกาของผู้ร้องข้ออื่นไม่ทำให้ผลแห่งคำวินิจฉัยเปลี่ยนแปลงจึงไม่จำต้องวินิจฉัย ที่ศาลล่างทั้งสองยกคำร้องของผู้ร้องมานั้น ศาลฎีกาเห็นพ้องด้วยในผล ฎีกาของผู้ร้องฟังไม่ขึ้น พิพากษายืน ค่าฤชาธรรมเนียมชั้นฎีกาให้เป็นพับ

องค์คณะ

โสภณ บางยีขัน · เมทินี ชโลธร · ญัฐชัย ไวยภาษจีรกุล

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/6615/2559>